

[Finansministeren.]
overordentlig lidt. Men hvad der har meget stor Interesse, er at se, hvor meget Refusionen til Kommunerne af disse Afgifter kan ansættes til. Efter omhyggelige Beregninger kan de i Finansåret 1929—30 ansættes til ikke mindre end 29 286 000 Kr.

Det er jo en overordentlig betydelig Hjælp, der her ydes Kommunerne. Jeg har haft Indtrykket af, at vore Kommuner og ikke mindst vore Amtskommuner maaske har været lidt overdreven forsigtige med de Skattnedsættelser, de har kunnet indrømme. De har først villet se, hvordan Sagerne stillede sig. Nu er de gaaet saa mange svære Aar igennem, og Forsigtighed er jo noget, som nok kan overdrives, men som man alligevel ikke bør laste Folk alt for meget for. Men jeg gaar sikkert ud fra, at ved den næste Afgørelse vil man vove sig ikke lidt videre, navnlig da det viser sig, at Refusionerne er i saa stærk Stigning, som de er.

Overskuddet af Klasselotteriet er paa Regnskabet opført med 2 550 000 Kr., paa Finanslovsforslaget med 2 655 000 Kr. Denne Stigning paa godt 100 000 Kr., hvoraf for øvrigt følger en Stigning paa Indtægten af Klasselotteristemplet paa ca. 150 000 Kr., fremkommer derved, at jeg har benyttet den Bemyndigelse, der er mig tilstaaet ved Lotteriloven, til indenfor et Lodantal af 10 000 at forøge Klasselotteriets Lodder, naar Omstændighederne maatte tale derfor. Det gør de nu, efter Klasselotteriinspektoratets Skøn — det er jo det, der har den nærmeste Adgang til at skønne over disse Forhold —, og derfor har jeg udvidet Antallet af Lodder med 6 000. Det er som Følge deraf, denne Merindtægt paa rundt regnet $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. fremkommer, naar vi tager Stemplet med.

Naar jeg vender mig til Driftsudgifterne paa Finanslovsforslaget, er de opført med 313 287 000 Kr. imod paa den gældende Finanslov 319 433 000 Kr., paa Statsregnskabet for 1927—28 332 196 000 Kr. og endelig paa Statsregnskabet for 1926—27 361 770 000 Kr. Grunden til, at jeg nævner 1926—27 med her, er, at dette Regnskabsaar er det sidste, som er ganske uberørt af de gennemførte Sparelove; de kunde jo først virke i 1927—28, og derfor er det et naturligt Sammenligningspunkt, naar vi vil se, hvor stor Udgiftsnedgangen er blevet i de 3 Aar, fra 1926—27 til Finanslovsforslaget her for 1929—30. Denne Udgiftsnedgang i de tre Aar kan vi anslaa til

48 483 000 Kr. paa Udgiftsparagrafferne, men hertil maa jo lægges de Udgiftsbesparelser, der fremtræder paa Indtægtsparagrafferne, §§ 1 og 2, navnlig for de store Statsvirksomheder, Udgiftsbesparelser, der er opnaaet dels ved Lønnedsættelser, dels ved Personalereduktion og endelig ved Sammenslutning af Post- og Telegrafvæsenet. Jeg foretrækker her at nævne det Tal, som kommer nærmest til det, der her er Spørgsmaal om, nemlig det Tal, der afhænger af de i 1927 vedtagne Love og af Personalebesparelserne, og det finder jo Udtryk væsentligt i den samlede Udgift til Lønninger og Honorarer, Arbejds løn, Pensioner, Understøttelser og lignende Udgifter. Denne Udgiftsnedgang paa disse Poster har været for §§ 1 og 2 ca. 14 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som altsaa maa lægges til de henved 48 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Udgiftsbudgettet.

Jeg skal bemærke med Hensyn til den Nedgang, der har fundet Sted i Aar fra den gældende Finanslov, at den jo delvis skyldes den sidste Rest, kan man sige, af Virkningerne af Sparelovene, de sidste Refusioner, men der er jo ogsaa en Ting, vi maa have i Erindring, og her kommer jeg tilbage til noget, jeg nævnte før, at naar først det nye Lovgrundlag er lagt fast, stiger Udgifterne automatisk fra Finanslov til Finanslov. Det kan ikke forhindres. De frie Bevillinger er jo, som alle, der kender Finanslovens Mekanik, ved, noget, der finansielt er af ret underordnet Betydning, og det er de Bevillinger, der følger af den hele Ordning af Forholdene, som bygger paa bestemte Love, der spiller Hovedrollen. Men her er der en automatisk Stigning, som fremkommer af flere forskellige Grunde. Den kommer f. Eks. derved, at der bliver flere Alderstillæg, at der kommer flere Pensionister, at i Folkeskolen og i det hele taget i Undervisningsanstalterne fra de højeste til de laveste tiltager Elevantallet med Folketallet og med den stigende Udvikling, og at ligeledes Antallet af understøttede under de forskellige sociale Love tiltager. Udviklingen vil altid, selv uden Ændringer i Lovgivningen, føre en Tendens til Stigning med sig i ethvert Kultursamfund, og det er ogsaa noget, man faar bekræftet, naar man ser paa andre Landes Budgetter og Statsregnskaber.

Efter at nu Sparelovene af 1927 har udtømt deres Virkninger, har Regeringen selvfølgelig ikke derfor opgivet paa de aarlige Budgetter at spare alt, hvad spares kan, og undgaa overflødige Udgifter; men man maa være klar paa, at hvis der ikke